

linentur. Glossa, in cit. cap. *Cum P. tabellio*, verb. *Perpetuam*, ubi expresse dicit, « quod debet complere instrumentum prout in protocollo continetur, nihil addendo, vel diminuendo, quam in protocollo continetur; » ut in Authentic. *De tabellionibus*, collat. 4; abbas, *ibid.*, n. 3, et Joannes Andreas, n. 8; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 53; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 19, et alii passim.

(80. Quinta est, quod notarius notas, seu protocollum notarii mortui redigat in publicam instrumenti formam, et tale protocollum semper penes se servet. Cap. *Quoniam contra 11*, De probationibus, et citat. authentica, *De tabellionibus*, collat. 4, ea addita ratione: « Ut habeat unde sciat negotium, et interrogatus a iudice possit, quæ subsecuta sunt, cognoscere et respondere. » Pirrhing, *loc. cit.*, n. 29; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 52, et alii communiter.

* Instrumentum vero in publicam formam redactum plene probat, et quidem ipsum authenticum instrumentum fidem facit, non hujus index aut exemplum, etiamsi fiscus agat. Nam, ut inquit Paulus: « Quicumque a fisco convenitur, sed ex iudice et exemplo alicujus scripturæ, sed ex authentico conveniendus est. Ita si contractus fides possit ostendi. Cæterum calumniosa scriptura vim in iudicio obtinere non potest. » L. 2, ff. *De fid. instrumentor.* *

(81. Interdum tamen exemplaria seu transumpta originalium instrumentor., si fiant auctoritate iudicis ordinarii vel delegati per publicam personam, ac servatis de jure servandis, habent eandem vim probandi ac originalia, textu expresso in cap. *Si instrumenta 16*, De fide instrumentor., ibi: « Si instrumenta propter vetustatem, vel propter aliam justam causam exemplari petantur, coram ordinario iudice vel delegato, ab eo specialiter præsententur, qui si ea diligenter inspecta, in nulla sui parte vitata repererit, per publicam personam illa præcipiat exemplari, eandem auctoritatem per hoc cum originalibus habitura. »

(82. Imo in pluribus casibus exemplaria habent eandem vim probandi ac originalia, etiamsi sint facta sine auctoritate iudicis. Et signanter quando in litteris Pontificiis, ut fieri solet, habetur inserta hujusmodi clausula: « Quodque præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. » Tunc enim, ut exemplaria eandem vim habeant probandi, ac originalia, sufficit prædicta in tali clausula observari. Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 63, et alii communiter.

(83. Item quando exemplar fuit factum, seu scriptum manu ejusdem notarii, qui instrumentum originale confecit. Cum enim idem notarius de eodem negotio possit conficere plura ipsissima instrumenta, et in tali casu idem sit auctor ejusdem scripturæ, eadem fides debet præstari utrique. Arg. c. *Dudum 20*, De convers. conjugat., ubi tale

publicum instrumentum post amissionem prioris ab eodem notario confectum, fuit habitum pro legitimo et valido. Pirrhing, *loc. cit.*, n. 23; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 66; Mascard., *De prob.*, conclus. 712, n. 25, testans de communi.

(84. Item quando, et ubi contraria consuetudo derogavit citato canonico *Si instrumenta 16*, De fide instrumentor., uti in praxi non solet hodie iudex inspicere originale, sed notarius, qui instrumentam inscribit, testatur, quod illud omni cum diligentia inspexit, et nullum in eo vitium reperit, atque de verbo ad verbum cum ipso concordat, etc. Pirrhing, *loc. cit.*, n. 22; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 67, et alii, arg. cap. *Cum tanto 11*, De consuetudine.

(85. Item quando notarius exemplum instrumenti conficit de consensu et rogatu partium, quarum interest; tunc enim illud fidem facit, et plene probat etiam sine iudicis auctoritate, saltem in præjudicium partium, earumque successorum, quia in cit. c. *Si instrumento 16*, De fide instrumentor., est sermo, quando ex unius tantum partis voluntate instrumentum originale per notarium exemplatur, tunc enim necessario requiritur iudicis auctoritas; secus autem si id fiat ex consensu omnium partium, quarum interest.

(86. Actor non potest regulariter petere, ut scripturæ et instrumenta propria rei, sibi ab ipso tradantur ad probandam suam intentionem; nec res suas, scripturas et instrumenta, quibus in iudicio non est usus, tenetur tradere, seu consignare ipsi actori. *Communis* per text. in cap. 1, *De probationibus*, juncto ejus sumario, in quo expresse dicitur: « Reus actori suo propria instrumenta dare non tenetur, » et l. *Qui accusare 4*, cod. *De edendo*; non enim juris, aut æquitatis ratio permittit, ut quis invitus arma, quibus impugnatur, adversario suo tradere, eumque contra se adjuvare cogatur. L. *Nimis grave*, cod. *De testibus*.

* Sed hæc regula suas patitur exceptiones. Nam quandoque reus rationes suas edere compelletur, licet contra se ipsum faciant. Sic enim rescribit divus Pius in l. 1, cod. *De edendo*: « Ipse dispice quemadmodum pecuniam, quam te deposuisse dicis, debere tibi probes. Nam quod desideras, ut rationes suas adversaria tua exhibeat, id ex causa ad iudicis officium pertinere solet. » Fiscus etiam cum agit, hoc utitur privilegio, ut reum ad edenda sibi instrumenta cogere possit, per text. in l. 2, § 1, ff. *De jure fisci*. Notandum tamen, quod non indistincte quævis instrumenta edere reus tenetur, sed ea duntaxat, quæ ad causam pertinent, de qua agitur l. 3, ff. *De edendo*. Sciendum denique distinctiones, quas statuimus inter reum et actorem, quoad exhibitionem instrumentor., privata duntaxat spectare instrumenta. Nam quoad publica attinet, ab utraque parte exhibenda sunt. Etenim « Is, apud quem res agitur, acta publica tam civilia quam criminalia exhiberi inspicienda ad investigandam veritatis fidem jubebit. »

Ita rescripserunt Severus et Antoninus, in l. 2, cod. *De edendo* *.

(87. Tenetur tamen reus tradere actori petenti instrumenta communia, et si iudex parti petenti non facit tradi instrumenta communia, licite ab ipso appellatur, et quidquid post appellationem attentatum fuerit, non valet. *Communis*, text. expresso in c. *P. Perpetuus vicarius 12*, De fide instrumentor., juncta Glossa, *ibid.*, verb. *Instrumentorum communium*, cum pluribus juribus ibi a se adductis. (88. Et ratio est, quia instrumenta communia sunt quodammodo propria utrique parti; nam quod commune est, meum est. L. *Servi electione*, juncta Glossa, verb. *Communis*, ff. *De legat. 1*, adeoque talia communia instrumenta a qualibet juste petuntur et ab altera tradi debent, et ad id compelli potest, et debet a iudice, alias fit ibi locus appellationi.

(89. Instrumenta inter se contraria, si ab eadem parte contra adversarium suum producantur in iudicio, nihil probant, sed fidem sibi ad invicem derogant, textu expresso in cap. *Imputari 13*, De fide instrumentor., ubi insuper redditur ratio, ibi: « Imputari ei potest, quod contrarias inter se scripturas in iudicio protulit fidem sibi ad invicem derogantes, cum in ipsius fuerit potestate, quam voluerit, non proferre. » Et concordat l. *Scriptura*, cod. eodem.

(90. Si autem instrumenta contraria a diversis partibus producantur, tunc standum est instrumento digniori, verbi gratia publico, aut quod magis caret falsi suspitione. Arg. l. *Scripturas*, cod. *Qui potiores in pignore*. Sic Glossa final. in cit. c. *Imputari*, et abbas, *ibid.*, n. 3; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 324, et alii, et desumitur ex cit. l. *Scripturas*, cod. *Qui potiores in pignore*, et c. *In nostro 32*, De testibus, cum similibus.

(91. Si instrumenta hinc inde producta omnino sint æqualia, et paris auctoritatis seu dignitatis, tunc reus est absolvendus, præterquam in causa liberali seu favorabili, textu expresso in cap. *Ex litteris 3*, De probationibus, ibi: « Quod si ambarum partium testes sunt æque idonei, possessoris testes præferuntur, cum promptiora sint iura ad absolvendum, quam ad condemnandum, præterquam in liberali causa, in qua si utriusque partis testes æquales fuerint, pro libertate sententia proferetur; » juncto sumario, *ibidem*, in quo sic præcise dicitur: « In communi iudicio probant actor et reus, et si pariter probant, reus absolvitur, nisi favorabilem causam foveat actor. » Et Glossa, *ibidem*, verb. *In liberali*, ubi assignat quatuor causas liberales, in quibus si utriusque partis probationes fuerint æquales, sententia debet favore ipsarum, scilicet pro favore matrimonii, favore testamenti, favore dotis, favore libertatis, adducitque ad id duos sequentes versiculos:

Stat testamentum, libertas, conjugium, dos,
Si sint æquales qui producantur utrinque.

* Observandum superest, illud instrumentum pro eo fidem facere non posse, qui illo

non usurum se contestatus est. Hinc « si adversarius tuus apud acta præsidis provinciae, cum fides instrumenti, quod proferebat, in dubium revocaretur, non usurum se contestatus est, vereri non debes, ne ex ea scriptura, quam non esse veram etiam professione ejus constitit, negotium denuo repetatur. L. 3, cod. *De fid. instrum.* *.

(92. Instrumentum ob factam in parte substantiali rasuram redditur suspectum de falsitate, ac proinde reprobari potest: secus si rasura facta sit in parte non substantiali seu in loco non suspecto. *Communis*, et quoad primam partem colligitur clare ex cap. *Inter dilectos 6*, De fide instrumentor., juncto ejus sumario, in quo præcise dicitur: « Instrumentum publica manu confectum habens sigillum, cujus litteræ non sunt legibiles, vel scripturæ deletæ, vel enormem patitur fracturam, non probat. » Et clarius ex cap. *Cum venerabilis 7*, De religiosis domibus, ubi statuitur: « Instrumento nullam fidem penitus adhibendam propter superlinearem scripturam et rasuram loco suspecto factam, ubi videlicet adnotatio temporis recensetur; » et infra subjungit Pontifex: « Instrumentum prædictum... ad faciendam super hoc fidem invalidum esse cognovimus, utpote propter prædicta de jure suspectum. » Quoad secundam autem partem habetur clare ex cap. *Ex litteris 3*, De fide instrumentor., ibi: « Dicimus, quod propter abrasionem illam iudicari falsæ non possunt, nec etiam haberi suspectæ, » juncto ejus sumario, in quo expresse dicitur: « Rescriptum Apostolicum propter rasuram in loco non suspecto non censetur vitiosum, » et cap. *Ex conscientia 9*, De crimine falsi, in cujus sumario sic præcise habetur: « Propter paucam litterarum rasuram in loco non suscepto rescriptum non probatur falsum. »

(93. Amissio scripturæ seu instrumenti, non nocet, si possit fieri probatio ipsius negotii verbi gratia debiti per testes, vel alio legitimo modo. *Communis*, textu expresso in l. *Debitorum 1*, cod. *De fide instrumentor.*, ibi: « Debitorum tuos quibuscunque rationibus debere tibi pecuniam si probaveris, ad solutionem compellet aditus præses provinciae. Nec oberit tibi amissio instrumentorum, si modo manifestis probationibus eos debitores esse apparuerit. »

(94. Si instrumentum sit amissum casu fortuito, incendio, inundatione, prædatione, et hujusmodi, oportet, ut illud allegans probet casum fortuitum, et tenorem instrumenti; vel per testes, qui præsentibus fuerint contractui celebrato, et instrumento per notarium legitime confecto, vel per testes, qui licet tempore celebrati contractus et confecti instrumenti non fuerint præsentibus, postea tamen illud propriis oculis viderunt in nulla sui parte vitiatum et attentè legerunt ejus tenorem ita, vel ita sonantem; alias debitores ad solutionem non possunt compelli, textu expresso in l. *Sicut iniquum est 3*, c. *De fide instrumentor.*, ibi: « Sicut iniquum est, instrumentis vi ignis

consumptis, debitores quantitatum debitarum renuere solutionem, ita non statim casum conquerentibus facile credendum est; intelligere itaque debetis, non existentibus instrumentis, vel aliis argumentis, probare debere fidem precibus vestris adesse; » juncto ejus summario ex Saliceto, ibi: « Si creditor dicat se perdidisse casu instrumentum debiti, non debent propterea, qui dicuntur debitores, ad solutionem urgeri, nisi creditor probet casum et tenorem instrumenti, » et ibi Bartolus, n. 2; Abbas, in cap. *Albericus*, n. 4, De testamentis; Alexander, consil. 196, n. 11, lib. II; Mascard., *De probationib.*, concl. 910, n. 6, 10 et seq.; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 333 et seq., et alii.

(95. Si instrumentum pereat facto adversarii, illud verbi gratia dilacerantis vel auferentis, oportet, ut istud legitime probetur, et facta tali legitima probatione, tunc per solum juramentum spoliati probatur tenor instrumenti, et valor rerum in eo contentarum. Sic desumitur ex I. *Si de possessione* 20, juncta Glossa marginali cod. *De probationibus*; et notat Abbas in c. *Accepimus* 4, n. 4, De fide instrumentor.; Mascard., *loc. cit.*, conclus. 911, n. 3 et 4; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 337; Engel, *loc. cit.*, n. 54, et alii passim; in similibus enim, probata fraude seu violentia per testes, sufficit, quod res amissæ, earumque valor probentur per juramentum spoliati, textu expresso in cap. *Super eo* 7, De his, quæ vi metusve causa fiunt, juncto ejus summario, ubi sic expresse habetur: « Probata violentia per testes, res amissæ probantur per juramentum, et super valore rerum amissarum, taxatione judicis præmissa, et seculo peitentis juramento, fit condemnatio. »

(96. Falsificantes scripturas seu instrumenta quas pœnas incurrant. Vide verb. *FALSUM, FALSARIUM*, a n. 39 ad 73.

97. Scripturæ et instrumenta, quæ conficiuntur, et rogantur a cancellario episcopi tanquam cancellario, servari debent in episcopi cancellaria, non autem transferri debent in archivio communitalis. Sac. congreg. Conc. 5 Novembr. 1625; apud Pignatell., tom. IV, consult. 210, num. 3.

(98. Imo potest episcopus per edictum præcipere aliis notariis, quod exhibere debeant in cancellaria episcopali acta, seu rogatus, illorumque exemplaria spectantia ad monasteria monialium, prout laudando episcopum Eugubinum, qui tale mandatum dederat, respondit sacra congreg. Episc. 31 Jan. 1596; apud Monacell., part. I, titul. 1, formul. 5, num. 3.

(99. Ecclesiastici non possunt cogi ad faciendam insinuationem in cancellaria laicali instrumentorum dotalium monialium, patrimoniorum, et similibus scripturarum. Sacra congregat. Immunitat., in *Nicen.* 28 Septembr. 1677, lib. II *Decretor.* Altovit., pag. 1461.

(100. Episcopus requisitus a laicis pro consignatione scripturarum respondeat se non habere facultatem, sed adeundum esse

sanctissimum pro obtinenda facultate. Sacra congregat. Immun., in *Neritonem.* 17 Novembr. 1654; lib. III *Decret.* Paul., pag. 54.

(101. Omnes scripturæ pertinentes ad abbatiam N. existentes in archivio archiepiscopali debent communicari abbati pro tuitione jurium ei competentium. Sac. congreg. Immun., in *Acerren.* 23 Maii 1703, lib. III *Decr.* Vallem., pag. 490.

(102. Datur facultas extrahendi ser. ser. protocolla, et instrumenta notarii demortui a loco immuni et consignandi ser. ser. in archivio publico civitatis cum prævio inventario dictarum scripturarum, ita tamen, ut nullum inferatur damnum, seu præjudicium hæredi pro jure sibi competente super dictis scripturis. Sac. congreg. Immun., in *Foresempronien.* 13 Augusti 1667, lib. I *Decr.* Altov., pag. 141, in *Marsicen.* 10 Decemb. 1678, lib. II *Decret.* Altov., pag. 1685.

(103. Ad evitandas fraudes, quibus potest subijci justitia ob falsificationem prætentam scripturarum, quas apud se retinet notarius confugitus in loco immuni, datur episcopo facultas perquirendi dictas scripturas ad effectum faciendi inventarium, et consignandi in manu judicis competentis, ut de ipsis disponat prout de jure. Sac. congreg. Immun., in *Reatina* 31 Decr. 1677, lib. II *Decret.* Altov., pag. 189.

(104. Præcipitur archiepiscopo ut auctoritate sua ordinaria cogat secretarium communitalis ad communicandas scripturas pro lite cum communitate pendente in sacra congreg. ratione aperitionis Macelli. Sac. Immun., in *Beneventana* 22 Aprilis 1673, *ibi*, pag. 792.

(105. Injungitur, mandante sanctissimo, episcopo Montis Regalis, et nuntio, ut faciant abolere omnes scripturas ab eorum tribunalibus quomodolibet emanatas, et omnia facta inde secuta quoad solutionem oneris laicalis contra ecclesiasticos, et transmittant ad sac. congreg. publicum documentum dictæ abolitionis. Sac. congreg. Immun., in *Montis Regalis* 5 Maii 1677, lib. II *Decretor.* Altovit., pag. 1384.

(106. Archiepiscopus curet restitui Ecclesiæ protocolla seu scripturas ab ipsa extractas de ejus ordine ad effectum consignandi, cui de jure et homine ex defectu facultatis. Sac. congregat. Immun., in *Regien.* 4 Octobris 1681, *ibi*, pag. 2266.

(107. Nisi scripturæ ab Ecclesia ablata restituantur, non conceditur absolutio. Sacra congregat. Imm., in *Oritana* 10 Septemb. 1629, lib. II *Decret.* Paul., pag. 5.

(108. Alia ad rem. Vide verb. *FALSARIUS*, verb. *LITTERÆ*, verb. *NOTARIUS*, verb. *PROBATIO*.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(109. De hoc argumento quamvis late diseruit auctor, libet tamen per compendium totam materiam complecti. Scripturæ aut publicæ sunt, aut privatæ. (110. Publicæ scripturæ sunt, quæ auctoritate publica a personis illa pollentibus confecta sunt.

(111. Huc autem I. pertinent instrumenta a capitulis ecclesiasticis confecta, ac sigillo eorum munita. Cap. 2, *De fid. instrumentorum.*

(112. II. Libri ecclesiastici, quibus consignantur baptizati et novi conjuges copulati. Carpov., lib. XII *Jurisprud. consistor.*, definit. 315, n. 2 et 3; Philippi, in *Us. practit. instit.*, eclog. 47.

(113. Notandum vero, libros hosce de iis tantum fidem facere, quæ coram parochis acta sunt, non vero quæ ex relatione aliorum habent. Vide quæ diximus in *Addit.* ad verb. *ÆTAS*.

(114. III. Acta judicialia legitime confecta a publica persona seu actuario judicii ad illa judicia solemnij juramento obstricto, quæ tunc demum fidem publicam habent. Cap. 11, *De fid. instrument.*

(115. IV. Scripturæ privatæ testium subscriptione munitæ, modo adhuc vivant, ut subscriptionem suam recognoscere valeant. Cap. 2, eod. tit. Publica vero documenta ex se probant, ut ut mortui sint testes subscripti.

(116. Hoc intuitu in l. 11, c. *Qui potior. in pignor.*, hypotheca publica censetur, quæ constituta est in scriptura trium testium subscriptione roborata, quod tamen aliter intelligi nequit, quam si testes adhuc vivant, seu subscriptiones suas recognoscere queant, vel ad minimum duo supersint, qui recognitionem facere possint, quia inde fides publica scripturæ privatæ dependet. Consule Brunemann., ad cit. l. 11, n. 5, c. *Qui potior. in pignor.*

(117. V. Notariorum instrumenta legitime confecta. Probant tamen si in originali, non item si in exemplo producantur, cap. 1, dict. tit.

(118. Nec sufficit exemplum, quod fide notarii ab originali, vel quod pro tali habetur, transumptum est. (119. Exemplum vero transumptum secundum formam in cap. finali d. tit. præscriptam attendi debet. De hac autem forma plures incidere solent quæstiones. At vide de iis Bohemer., in *Decretal.*, lib. II, tit. 22, § 5 seq. (120. Extra ordinem

SCRUPULUS.

SUMMARIUM.

1. Scrupulus unde sit dictus? — 2. Scrupulus quid sit? — 3. Scrupulosi alii sunt circa præsentia, et alii circa præterita, et utriusque qui sint? Item

(1. Scrupulus est sic dictus, eo quod instar scrupuli seu lapilli calceis inclusi, pedemque vexantis, animo hominis insidens, eum vexet et angat; scrupuli enim sunt minuti lapilli, qui inter ambulandum insiliunt in calceos hominibus, ac pedem torquent; inde iucicere scrupulum dicitur, qui sollicitudinem injicit animo cuiuspiam; et scrupulum eximit, qui sollicitudinem eximit; unde in l. *Cum proponas* 3, cod. *De interdico matrimonio*, sic dicitur: « Ut autem omnis scrupulus auferatur, insistere pater tuus debet. » Sic expresse notat Joannes Kahl, alias Calvinus, in magno *Lexico juridico*, verb. *Scrupuli*.

vero fides etiam exemplo esse potest, non quidem, si in archivio repertum sit, ut perperam nonnulli volunt, sed si agatur de causa antiqua et insignia quædam adminicula eidem accedant. Cap. 13, *De probat.*

(121. Sunt qui in classe Scripturarum publicarum recensent VI. Et regesta monasteriorum, quibus designati sunt reditus aliæque obventiones ad monasterium spectantes. Confer Genua, *De scriptur. privat.*, lib. II, qu. 1 et 2. Sed eos refutat Bohemer., *loco mox cit.*, § 3.

(122. Scripturæ privatæ regulariter pro scribente non probant. Contra vero scribentem probant, dummodo debite recognoscantur, nec *indeterminate* loquantur, sed causam debendi adjectam habeant. Cap. 14, *De fid. instrument.*, l. 25, § final., ff. *De probat.*

(123. Extra ordinem vero scripturæ hæc indeterminate loquentes probant, I. Inter mercatores, quippe qui stylo admodum laconico inter se utuntur, ut plurimum causam specialem debendi omittunt, simpliciter fidei datæ inhærentes. Marquard., *De jur. mercator.*, lib. I, cap. 14, n. 11; Brunemann., centur. 2, dec. 99 per tot. (124. II. Si juramentum accesserit; Barbos., ad cap. 14, n. 2, *De fide instrum.*; Seraphin., *De privileg. juram.*, privileg. 94, n. 8, ubi tamen aliquas limitationes affert. (125. III. Si statuto contrarium introductum. IV. Si actor super causa debendi juramentum præstitit, licet generaliter tantum juraverit, ex justa causa reum debere. Confer Bohemer., *ubi supra*, § 10.

(126. Illud subnectendum, subtrahi posse vim probandi scripturis variis decausis: I. Si per testes, vel alio modo earum falsitas probetur. Cap. 4 et 10, *De fid. instrum.* II. Si non sint legibiles. Vide Bohemer., in *Dissertat. de script. non legit.*, cap. 4. III. Si contradictoriæ ab eodem producantur; cap. 13, dict. tit. IV, ex rasura, si in loco principali appareat; cap. 3, dict. tit.

quæ sint signa conscientiæ scrupulosæ? Item quæ sint ejus causæ? Item quæ sint ejus remedia? Item quæ sint ejus privilegia? et quando liceat, vel non operari contra conscientiam scrupulosam? *remissive*.

(2. Hinc scrupulus definitur, quod sit inanis apprehensio, et hinc ortus timor, et anxietas mentis alicubi esse peccatum, ubi revera non est, nec fuit. Est in re communis. Unde scrupulus proprie fit, et tum conscientia scrupulosa proprie dicenda est, quando intellectus, neque determinatè judicat, neque dubitat practice aliquid esse peccatum, sed potius habito, vel sufficienter proposito judicio non esse peccatum, sola apprehensione, vel suspitione mali ex inani seu levi motivo titubat, fluctuat, anxie formidat esse, vel fuisse peccatum, v. g. forte se consensisse tali suggestioni, et hujusmodi.